

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγινεστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως το κατ' εσχάζον παιδικόν περιόδικόν σύγγραμμα, ελπίδες παρασχόν εις την ζωάν ημών εφηβείας και υπό του Ολοήμενου Παρμαχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άγαθήσιν άφοιστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικόν

Εξωτερικόν

Έτησίαν . . . . . 50. 3.—
 Έξάμηνος 4. 50
 Τριμηνός 2. 50
 Αί συνδρομαί δεχονται την 1ην διάδοτου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΒΕΒΑΘΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Πρακτόρων Έσωτερ. Λ. 15, Έξωτερ. Λ. 20.
 Φόλλα προηγουμένον έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λελ. 25

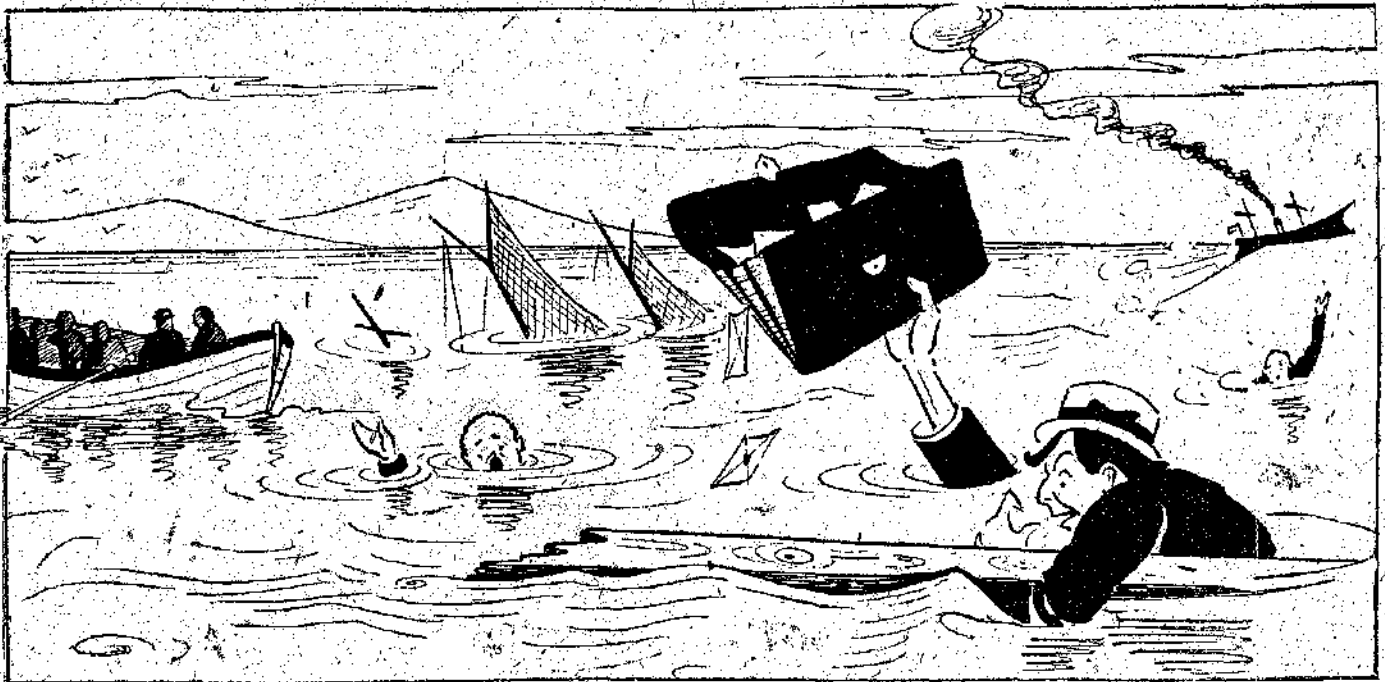
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εβραϊκού άρ. 38, παρά τώ Βασιλικόν

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος

Έν Αθήναις, 11 Νοεμβρίου 1917

Έτος 39ον — Αριθ. 50

31^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

(Η) ΥΜΝΩΝΗΚΑ τής φωτιές, τής πλημμύρας, τούς άνεμοστρόβιλους, τούς σεισμούς, τούς καταποντισμούς άλλων Κυριακών και είτα μάπορασι :

— Ά, έξω από έπιστολά! Αυτή τή φορά δέν έχει! Θα πάρω όλα μου τά μέτρα, για να μη συμβή ή παραμικρή ζημία στής απαντήσεως τών παιδιών. Φθάνει που είναι λίγες, εξ αιτίας τών πολέμων και τών αποκλεισμών να χαθούν κηλόλα ή μισές; Δεν κάνει! Καλλίτερα να χαθώ έγώ, ή μάλλον να χαθώ κ' έγώ μαζί, και να μη γεινή ούτε Κυριακή, ούτε τίποτα! Δεν θέλω να παύη : «ήτανε στραβό τώ κλημα, τώραγε κ' ή γαϊδαρός», και με τώ γαϊδαρός να έρυσούν τήν άρενωξυλιά μου. Θα πάγω...

— Φράνσι, Άνανία, μ' έκοψε ή κυρία Διάπλασις, τόκαυσαμε. Άμα σέ πιάση ή φλυαρία, δέν έχεις τελειωμός! Μάλιστα είμαι σύμφωνη κ' έγώ. Να πάρης όλα σου τά μέτρα!

— Να πάω να σου τά φέρω; έπρότεινε, ή Κική.
 Κότταξα τήν αδελφή μου μάπορα.

— Ποιά ;
 — Μά... τά μέτρα σο... Τώ ύποδεκάμετρο, τώ διαβήτη, τώ γωνόμετρο... Ό,τι έχει, τέλος πάντων. Άποψι θα τά πάρης ;

— Ναί, ναί! έφώναξε ή Άγάπη πριν απαντήσω έγώ. Φέρτου και τώ βαρομετρο, τώ θερμομετρο, τώ χρονόμετρο...

— Πάν μέτρον άριστον! έπρόσθεσε ή Έλπις γελώντας.

Εθάρμωσα και κτύπησα τώ τραπέζι μου στό γρόθο. (δηλαδή τώ γρόθο μου στό τραπέζι, αλλά λέγω έτσι, για να δείξω πόσο δυνατός ήταν ή γρόθος και πόσο μικρό τώ τραπέζι.)

— Σιωπή! έφώναξα. Άπαγορεύονται τάλογαίγνια! Ούτε έπεισόδια αυτή τή φορά, ούτε άλογαίγνια! Τά πρώτα τά βαρέθηκα, τά δεύτερα τά σιχάθηκα...

— Και τά τρίτα; ρώτησε ή δίδωροστη Κική.
 Έγεννα έξω φρεσών.

— Τι τρίτα; Είπα έγώ τρίτα;.. Ά, να μου κάνετε τή χάρι! Μόνο σοβαρές κουβέντες θέλω. Έδώ χαλάει ή κόσμος. Είκοσι εκατομμύρια νεκροί και τραυματίες, σου λέει ή Άλλος. Και μετς με τήν πρόφασι πώς έχουμε Κυριακή, θα καθόμαστε να γελήμε ;

— Δεν καθόμαστε, παρετήρησε σοβαρά ή Κική γελώνε δοθές.

— Πάλι τά ίδια; έστριγγίλισα. Θα με κάμειτε να παραιτηθώ. Λέ θέλω γέλια, σός είπα!

Έκεινή τή στιγμή, ή Πίσσα, ή μάθη μας γάτα, νιαούρισε παράξένα. Φαίνεται, ότι έπήσε τής στριγγές μου φωνές για γάτσινα. — γατί κ' ένα λάμβδα, όπως τά λέει ή Φιρή. — και μου απόκρίθηκε. Ποιος έξερει τι τής φάνηκε πώς είπα και τί είπε κ' αυτή! Άλλά ήταν τόσο άστείο τώ νιαούριμά της, ώστε κ' έγώ ή ίδιος δέν μπόρεσα να κρατήσω τά γέλια.

— Όρίστε! έκαμε ή Κική μπροσές να μη γελήσης τώρα ; ; Στοιχηματίσω πώς κ' ή Πίσσα έκαμε άλογαίγνιο.

Είχα ξεθυμάση πιά ένταλός.

— Ένας λόγος για να μην κάνομε μετς! είπα. Δουτόν, κορίτσια, άκοσμε. Να μου έτοιμάσετς τή μικρή μου βαλίτσα, γιατ' είμαι για ταξείδι.

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ο Πετράκης, μ' ένα κλεφταφάνερο, θα πήγαινε πρώτα-πρώτα να δει και να βεβαιωθεί ότι ο φύλακας, όποιος από τους δύο κι' αν ήταν εκείνη τη νύκτα, κοιμόταν βαθειά.

— Κλέβουμε, αλλά δεν σκοτώνουμε, είχε δηλώσει ο παραφέντης. Αμα ιδής λοιπόν ότι ο φύλακας κοιμάται. Θα τον κλειδώσει απλώς μέσα στην κλάμαρά του. Πρόσεξε να χυρίσης δυο φορές το κλειδί και σιγά-σιγά. Τότε, και να ξεκινήσει, δεν θα μπορεί να μάς κάνει τίποτα. Γιατί θα είναι κλεισμένος σαν τον ποντικό στη ράκα. Από κει, θα πάς στη μεγάλη πόρτα του δρόμου και θα την ανοίξεις, για να μπούμε ο Φιρμίνος κι' εγώ. Έπειτα, μη σε μέλει! Τάλλα είναι δική μας δουλειά.

Το τελευταίο αυτό μέρος του προγράμματος ήταν που ο Πετράκης δεν θα τα έτελο ποτέ. Μόνο τη μεγάλη πόρτα δεν θα τους άνοιξε... Να ιδούμε όμως, θα τα κατάφεραν ως το τέλος καλά, θα του ήρχοντο όλα βολικά;

Με απερίγραπτη συγκίνηση, το δυστυχισμένο παιδί ξεκίνησε μαζί με τους κλέφτες. Η ώρα ήταν δυο μετά τα μεσάνυχτα. Το σκοτάδι βαθύ, ούτε φεγγάρι στον ουρανό, ούτε αστέρες νύκτα κατάλληλη για τέτοια δουλειά. Και τα ηλεκτρικά φανάρια έσβηναν το ένα κατόπι του άλλου. Άραιοι οι διαβάτες της λεωφόρου.

Έφθασαν επίτελους στην οδό Βιρήνης. Εκεί, σταμάτησαν μπροστά στο κατάστημα «Καντέν και Σά». Καλά το είχε σκεφθεί ο παραφέντης: άναμος από τα κάγγελα του φεγγίτη, αν και αρκετά πυκνά, το σωματάκι του παιδιού μπορούσε να περάσει με λίγο ζόρι...

Δεν είχαν να χάνουν καιρό... Ο Πετράκης χάρηκε ανάμεσα σε δυο κάγγελα, ο Φιρμίνος έσπρωξε το παιδί ( ) και σε λίγο, ήταν μπήκε στο μέσα, άφισε τα κάγγελα που κρατούσε κι' έπεσε στο πάτωμα του υπογείου, που ευτυχώς δεν ήταν πολύ βαθύ.

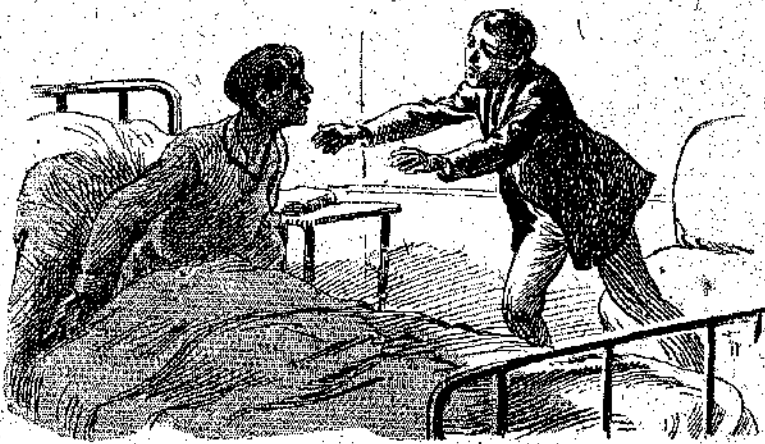
Ο παραφέντης κι' ο ακόλουθός του, που είχαν βγάλει από την κλοπή δυο γουνοτά επανωφόρια και τα φορούσαν, άρχισαν να περιφέρονται στο πεζοδρόμιο του άδελφάντουλίου σαν πλούσιοι.

(*) Το είκονα προηγ. φύλλου, σελ. 392.

περιπατητά. Όποιος τους έβλεπε, θα ένόμιζε ότι είχαν ξεκινήσει σε κανένα γλέντι κι' έπεριμέναν εκεί κανέν' άμαξή ή κανέν' αυτοκίνητο, για να χυρίσουν στο σπίτι τους να κοιμηθούν.

Ο Πετράκης, σχεδόν ήπιος τώρα, ανέθηκε τα πρώτα σκαλοπάτια... Ένας ποντικός, μεγάλος σαν γατί, πέρασε μέσ' από τα πόδια του. Το παιδί αισθάνθηκε ανατριχίλα, που του σήκωσε τα μάλλια... Ανέθηκε πιο γρήγορα τα επόμενα σκαλοπάτια, άνοιξε την πόρτα, που οδηγούσε στο ισόγειο κι' έβαλε τα δυο του χέρια στην καρδιά του, που την άκουγε να κτυπά σαν σφυρί στη σιωπή της νύκτας...

Ένωμαξαξού, οι δυο σύντροφοί του, εξακολουθούσαν τον περιπατό τους στο πεζοδρόμιο, πιο άησυχτοι απ' όσο ήθελαν να φαίνονται... Ένα ρολόγι' κτύπησε τρέις... Τόση ώρα, τι έκανα μέσα ο Πετράκης... Άρχισαν να νυκτομονούν,

«Πατέρα μου!.. εχ, πατέρα μου!..»

να φοβούνται... Έπεριμέναν όμως, γιατί δεν είχαν και τίποτ' άλλο να κάμουν. Δεν θα κτυπούσαν βέβαια την πόρτα που δεν ήθελε ακόμη κι' ανοίξει!...

Έξαφνα, στην άγωνία τους, ένοι κάθε άλλο βέβαια περίμεναν, είδαν από της κλειστές γρίλλες του υπογείου μια λάμψη ζωηρή. Κάποιος θάναψε τα ηλεκτρικά. Συγχρόνως άκουσαν σαν φωνές, σαν όμιλλες, σαν κροτούς επίπλων που μετεκινούντο, τέλος πάντων μια μεγάλη φασαρία...

Το αίμα τους επάγωσε στις φλέβες. Ο παραφέντης έγεινε χλωμός σαν κεθαμένος.

Τι συνέβαινε άρα γε; Τι δράμα επαιζέτο εκεί-μέσα, γύρω στο άθωο παιδί, τον άκούσιο σύνενοχό τους, τον Πετράκη Μπερώ;

—Να, παρ' η όργη! Φιθύρισε ο αρχικλέφτης, δεν τα κατάφερε το παλιόπαιδο, στάθηκε σ' α λάκας και τον έπιασαν!

Ναί, αλλά τότε ο Πετράκης θα τους μαρτυρούσε... Θάνοταν της πόρτας, θα

περταν άπάνω τους, θα φώναζαν την περιπόλο...

Άλλαξαν μια ματιά και, χωρίς να χάσουν στιγμή, μπήκαν σ' έν αυτοκίνητο που περνούσε κι' έγύρισαν στη λεωφόρο Νεϊγύ. Από εκεί, τρέχοντας, πήραν το δρόμο του σπιτιού τους. Άλλά και στο σπίτι ακόμη, δεν ήσύχασαν. Μήπως η ζωή τους δεν ήταν τώρα στα χέρια του Πετράκη;

Ξόπνισαν την Καρακάξα, της εξήγησαν με λίγα λόγια το ατύχημα, γρήγορα-γρήγορα άδειασαν την κάσσα, όπου είχαν τα χρήματα και τα χαρτιά τους και, σαν ποντικά που τους ανακαλύφθηκε η φωλιά, έφυγαν από την παράγκα, ποιος ξέρει για ποιά μυστηριώδες άσυλο...

Πατέρα μου!

Ίδου τώρα τι είχε συμβή στον Πετράκη.

Σιγά-σιγά, με της μύτες των ποδιών, άκολούθησε τον δρόμον που του είχαν υποδείξει. Άλλ' άμα έφθασε ως την πόρτα της κλάμαρας, όπου θα κοιμόνταν ο κ. Καντέν ή ο συνεταιριστός του, έδίττασε να την ανοίξει... «Όποιος από τους δύο κι' αν ήταν, θα είχε κανένα πιστόλι κοντά του, στο κομοδίνο του... Κι' αν ξυπνούσε;... Κι' αν, πούν προσέβη ο Πετράκης να εξηγήσει, τον έπαιρνε για κλέφτη και τον πυροβολούσε;...

Άλλά γρήγορα ο Πετράκης κατανίκησε αυτό τον φόβο... Σιγά-σιγά,

γύρισε το κόμολο, άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην κλάμαρα εκείνη. Ήταν σκοτεινή, αλλά μια ήσυχη, κανονική αναπνοή κοιμωμένου ανθρώπου άκούγεται καθαρά. Ο μικρός έπλησίασε. Το κλειστοφάνερο του μόλις έχυνε λίγο φως, για να οδηγη τα βήματά του. Και μέσα σ' αυτό το μισόφωτο, άμσ συνήθισαν λίγο τα μάτια του, διέκρινε όλα τα πράγματα.

Έτοιμάζετο να ξεκινήσει τον άνθρωπο εκείνο και να ζητήσει την προστασία του. Πρωτίτερα, φυσικά, θέλησε να ιδη τι άνθρωπος ήταν κι' έσκυψε λίγο άπάνω απ' το κρεβάτι του.

Άλλα, ότι είδε ο Πετράκης εκείνη τη στιγμή, του προξένησε τέτοια συγκίνηση, του έδωσε τέτοιο κλονισμό, ώστε έπεσε με τα γόνατα, άνικανός να σταθή όρθος.

Ο άνθρωπος που κοιμόνταν σ' εκείνο το κρεβάτι, ήταν όμοιος, άπαράλλακτος, με τον Παύλο Μπερώ!

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΙ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Οι άποικοι ναυπηγούν, — Δεύτερη συγκομιδή άρου. — Κοιλιάδες στο δάσος. — Ένα καινούριο φυτό, μάλλον εύχάριστο παρά χροσίμο. — Μια φάλαγγα στο πέλαγος. — Ένα ναύτιο από την πατρίδα! — Πώς χρησιμοποιείται το πτόμα του κήτους. — Τέλη Μαΐου. — Ο Πέγκροφ κατευχάμσ σσημένος που δεν του λείπει πιά τίποτα!

Άμα ο Πέγκροφ έβαζε ένα σχέδιο στο κεφάλι του, δεν ήσύχαζε παρ' αφού το έβλεπε να πραγματοποιείται. Τώρα ήθελε και καλά να πάη στη νήσο Θαβάρ κι' επειδή μια μεγάλη βάρκα, ένα καικάκι, έχρειάζετο γι' αυτό το ταξίδι, έπρεπε χωρίς άλλο να κατασκευασθή.

Ίδου το σχέδιο που έκαμε ο μηχανικός, εκ συμφώνου και με το ναύτη:

Το σκάφος θα είχε μήκος τριανταπέντε πόδια και πλάτος έννέα, διαστάσεις που θα του επέτρεπαν να τρέχη καλά. Το βύθισμά του όμως δεν θαταν περισσότερο από έξη πόδια. Θα είχε κατάστρωμα σ' όλο του το μήκος, με δυο ανοίγματα, που θα οδηγούσαν σε δυο κλάμαρες, χωρισμένες με ξυλότοιχο. Πανιά θα έδρασαν όσα έχρειάζοντο κι' όσα θα μπορούσαν να τα χειρίζονται εύκολα. Όσα για ξυλεία, από τα δένδρα του νησιού έκρτίμησαν το έλατο, που το ξύλο του είνε αρκετά μαλακό, ώστε να μην παρουσιάσει δυσκολίες στην έργασία, κι' αρκετά στερεό ώστε ναντέχη μέσα στη θάλασσα.

Αφού καταστρώθηκαν όλες αυτές η λεπτομέρειες, έτυμψανήθη ότι δεν θα έργάζοντο στο ναυπηγείο παρά μόνον ο κύριος Σμιθ και ο Πέγκροφ. Ήταν αρκετοί οι δυο τους, γιατί είχαν καιρό έξη μήνες ως το καλοκαίρι. Ο Γεδεών Σπίλετ κι' ο Χάρμπερτ θα εξακολουθούσαν τα κνήγια τους, ενώ ο Νάβ, βοηθός τους πάντα από τον κήρ-Ζούπ, θα έμαχέρεται και θακανε όπως πάντα, της δουλειές του σπιτιού.

Οι ναυγάοι, άμα έδιάλεξαν τα δένδρα, τα έκοψαν, τα κλάδεψαν και τα κρίανισαν. Έγστερ από όκτώ ήμέρες, στο χώρο που άκλώνετο μεταξύ των

Καμινιών και του γρανιτινού τοίχου, έβλεπες μια καρίνα τριανταπέντε πόδια μακρρά (*), στημένη στην άμμο. Εκεί είχε γίνει το «ναυπηγείο».

Ο Κύριος Σμιθ δεν πήγαινε στα τυφλά. Ήξερε, σαν μηχανικός, πως κατασκευάζεται ένα σκάφος κι' έκαμε πρώτα το σχέδιό του στο χαρτί. Άλλά κι' ο Πέγκροφ, που είχεν έργασθή κάμποσα χρόνια σ' ένα ναυπηγείο του Μπρούκλιν, είχε την πρακτική να πούμε του επαγγέλματος. Έτσι, με άυστηρούς ύπολογισμούς και με ώριμη σέψι προχωρούσε το κλείσιμο του «σκελετού».

Ο ναύτης, έννοείται, ήταν γεμάτος

«Καιρός! άληθινός καιρός!...»

ένθουσιασμό για την καινούργια του επικήρηση και δεν άφινε τα εργαλεία ούτε στιγμή. Μια μόνο έργασία κατόρθωσε να τον τραβήξει, αλλά για μια μέρα μόνο, από το ναυπηγείο του. Ήταν η δεύτερη συγκομιδή του σίτου, που έγεινε στις 15 Άπριλίου. Έπέτυχε κι' αυτή σαν την πρώτη κι' έδωσε τον αριθμό των κόκκων που είχε ύπολογισθή από πριν. Πέντε κοιλιά! άνήγγειλε, ο ναύ-

(*) Το είκονα προηγ. φύλλου, σελ. 389.

της, αφού μέτρησε με τη μεγαλύτερη προσοχή τον θησαυρό του.

— Πέντε κοιλιά, άποκρίθηκε ο μηχανικός και από εκατόν τριάντα χιλιάδες κόκκους το κοίλο, μάς κάνουν εξακόσιες πενήντα χιλιάδες.

— Όρατα! έφώναξε ο ναύτης, θα τους σπείρωμε όλους κι' αυτή τη φορά. — Έννοείται, Πέγκροφ, κι' αν επτύχη κι' η προσέχη, έσοδεία, θα έχουμε τέσσαρες χιλιάδες κοιλιά. — Και θα φάμε ψωμί; — Θα φάμε ψωμί.

— Μα πρέπει να κάμουμε και μύλο. — Θα κάμουμε και μύλο!

Το τρίτο λοιπόν χωράκι έγεινε άσυγκριτως μεγαλύτερο από τα δυο πρώτα και η γη του, αφού προετοιμάσθηκε με προσοχή μεγάλη, δέχθηκε την πολύτιμη εκείνη σπορά. Έπειτα ο Πέγκροφ εξαγκύρισε στο ναυπηγείο.

Έγ τώ μεταξύ, ο Γεδεών Σπίλετ και ο Χάρμπερτ κινηόσαν στα περιχωρά κι' είςχωρούσαν θαβεία στα άγνωστα άκρη μέρη του Φρε-Ουέστ, με τα τουφέκια τους γεμισμένα με σφαίρες, έτοιμοι για κάθε κακό συναπάντημα.

Τα δένδρα ήταν τόσο πυκνά, ώστε ο ήλιος μόλις διαπερνούσε τους βόλους των και για να μη χάνουν τον δρόμο εί κινηόσι, έπαιρναν πάντα μαζί τους και την πυξίδα. Έννοείται, ότι το κνήγι ήταν σπανιότερο σ' εκείνα τα μέρη, όπου δεν υπήρχε αρκετά μεγάλη έλευθερία κινήσεων. Έν τούτοις, τρία μεγάλα μυρμήκα στικά έσκοτώθησαν κατά το δεύτερο αυτό δεκαπενθήμερο του Άπριλίου. Ήταν τρεις κ ο υ λ α δ ε ς η τ ε μ π ε λ η δ ε ς, σαν εκείνον που εί άποικοι είχαν ιδη άλλότε στα βόρεια της λίμνης. Στάθησαν σαν ήλιθιοι να τους σκοτώσουν, στους χυδρούς κλώνους των δένδρων όπου είχαν ζητήσει καταφύγιο.

γιατί, καθώς είπαμε, τα ζώα αυτά είνε πολύ θραυκόδα. Τα δέρματά τους κουβαλήθηκαν στο Γρανίτινο Παλάτι και με τη βοήθεια του θεϊκού ζώου, ύποβλήθηκαν σε κάποια κατεργασία, για να χρησιμοποιηθούν.

Και μια άλλη ανακάλυψις, από άλη έποψη πολύτιμη, έγεινε τον ίδιον καιρό, — αυτή χάρις στον Γεδεών Σπίλετ.

Ήταν στις 30 του Άπριλίου. Οι

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ταλλάξουν... Το Τραγούδι της Δευτεριάς (0) με θαλασσοπούλι του Στόλου, Σανθήν Περικηποπούλαν, Μεγάλην Ελλάδα, Μεσοηριακήν Ακτήν, Ζωέτιαν, Παράχα'δα, Πλειάδα... Εβελίσι Νέος (0) με Ναυαγκάδα, Θέριμοι Απόλλωνα, Άνθος των Δερμώνων... Διέφυλας Άειός (0) με Ισθλοπαίδο των Πατρών, Δοξασμένο 21, Κλεφτόπουλο τού 21, Ηρότ'δα Έλληνοπούλαν... Άνθος του Άγρου (0) με Γνωκ Παρεϊδόν, Μανός, Καρναίδα... Τανρομάχος (0) με Άνθος του Άγρου, Πιερέτιαν, Άρσην... Άνθηραϊς (0) με Σανθήν Περικηποπούλαν, Θαλασσίαν Νύμφην, Άρσην... Βασιαπούδα των Άλπεων (0) με Νικητήν του Κιλίς, Τυελλήν Άρακακίδα, Σατονοφορμακων... Δοξαομένο Ερισσιένια (0) με Τραγούδι της Δευτεριάς, Δευτεριά στους Σκλάβους, Ήρσιαν Δέον, Τρελλήν Ψυχήν, Κόκκον, Πρόσφυγα, Ίριδα, Γιδίωροσπην... Παράδομα: Είς τον Γέρον του προηγ. φύλλου, υπ' αριθ. 624 αντί Η' να γράψετε Η'.

Η Διάπλους άσπεύεται τους φίλους της: Διχέρால் Δετον (μην κάνης τον κόπου, γιατί τέτοις: είνον; έχω για πολλά χρόνια ελληπισούμενον του τύπου... είνε παραβέγματος; χέρι, το σο-εου, ήτι. «Θεόν σέβου»

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δευταυμέχρι τής 4η; Φεβρουαρίον

626. Δεξιόγραφος

Μία άση, χωρίς πόδι, Σ' ένα δένδρο πάει κοντά, Με άνελπιστα, με νήσο Της Εύρώπης άπαντά.

626. Συλλαβογράφοσ

Στην αρχαιότητα κ' εγώ Πολέμησα στην Τροία, Κι' αν θήλες του πατέρα μου Τύνομα να γνωρίσει, Να πάρησ φθόγγο μουσικό Με μίαν άκωνομία, Άφου με γράμμα Γαλλικό, Στη μέση τα χωρίση.

627. Μεταγραμματισμός

Ένας κ' εγώ άπ' τούς Έπτα Πόναν πολλή σοφία, Με κάποια μέρα θήλησα Να παίζω και, σπάστει, Ναλλάξω το καπέλο μου... Και νά μ' με πανοίλια Χολώληρη εύρέθηκα, Πολεμιστής στην Τροία.

628. Αναγρμματισμός

Είμαι μεγάλη όροσειρά Άλλ' αν σου θέληση, Τά γράμματά μου με στιγμή Μονάχα να κινήση, Θαύμα! από μπρός σου χένομαι Πετώντας, κα αέθρια, Όπου την νόχα με με ίδη; Με τά επτά μου άστερία.

629. Μωσαϊκόν

Τό Ναύπλιον, ή Αίλισσα Η Τριτοκίς, κ' ή Σπαρτή Άπ' ένα των δανειζομένε Και πόλιν ήλλη κτίζομε... Νά στη γαρύω; Πάρ' τη!

630. Εξάγωνον

= Στοιχείον = Ευγενής = Εύωδε; άθος = Εδωσκ, πρωτεύουσα = Επειχία όπλων = Στοιχείον. Καί κατέτω; τά έθια.

το γανέσ τίμα; γίνεται Φωνητοτύλιπον αυτα; γνε-τε, άσα είνε του τύπου... Άδων (έχω συμφωνήση; όχι; άλλα λυπούμαι νακούω ότι ο ένας παίρνει τους άγοραστάς του άλλου) Γενναίο Έλληνοπούλο (ή παρακλήση; έκτελεση) εύχαριζο πολύ. Κανον. Δ. Έλευθ. («δημοσιεύσαμε; όνομάς; τής Άσκήσεως, τής όπός; έκοινα άξία; δημοσιεύσω;») Καμ.Θαν. (νομίζω; ότι αυτα; τας έρωτήσεις; τας έδωσα άλλου; ή ίδω, και αν δεν έχουν δολή; ή χρησιμοποίησω τουλάχιστον την μίαν) Εδών. Ν. Βετός. (έν άπό τά προαθθέντα ψευδώνυμα ένεκρίθη εις τό 45ον φύλλον, ο τόμος του 1903 τμήματι ζρ. 8, 50 με τά ταχυδρομικά; ο κ. Σ. κατηναυσιάζη με τό γράμμα σου) Άνθος του Άγρου (διά τά είνε βέβαιος, ότι θα λάβω άσφαλώς τά χρηματά, πρέπει να τά στείλεισ διά ταχυδα, έπειταγής;) Κυνόλευκον Λάβαρον (τούς λαμβάνουν όνομας;) Ηρώα Βελισσαρίου (ήσαν ο διευθυντής και ή γραμματεία; τά φύλλα υπέρχουν;) Πάνον Κ. Μπλ. (δέν είνε δημοσιεύσιμα;) Ζιζάνιον του Άνκετον (όχι; να μη κάλλεξη;) Τραγούδι της Δευτεριάς (έχει καλώς). Νίκην (έστειλα; περιμένα;) Τανρομάχον (βεβαίωςκα!) Άρόμριον Άμαζόνα (με... φραντζόλα; και πού τη βρήκαν;) Μυροβόλον Άνθος, Ηρώα της Γραβιάς κτλ. κτλ. Είς όσους έπιστολάς έλαβα μετά την 7ην Νοεμβρίον δαπανήσω εις τοπρασεία.

Είς όσους έπιστολάς έλαβα μετά την 7ην Νοεμβρίον δαπανήσω εις τοπρασεία.

631. Πυραμίς μετά Ρόμβον. + = Σόμφωνον + + + = Υίος; του Νάε + + + + = Δένδρον όκοροσφρον * + + + * = Χώρα της Άσίας * * * + * * * = Άρχαίος Μάντις. Οι τρις σταυροί του τετάρτου στίχου: Σωμ κλειτικός. Είς τον Ρόμβον, και κατέτω αναγιγνίσκονται τά έθια.

632. Κρυπτογραφικόν 1 2 3 4 5 6 7 8 = Μεγάς ποταμός. 2 6 7 1 2 8 = Δοκίμος ποιητής. 3 5 7 4 5 = Θηρίον. 4 5 3 8 = Πλοίον. 5 6 3 1 2 8 = Άρχαία πόλις. 6 2 3 8 = Ζών. 7 5 6 5 = Μεγάλη νήσος. 8 2 3 4 7 2 4 = Άκρωτήριον.

633-637. Μαγικός φθόγγος Τη άνταλλαγή δύο κατά σειράν γραμμάτων έκάστης των κάτω λέξεων δι' ενός μουσικού φθόγγου, πάντοτε του αιώτου, να σχηματισθών, άνευ αναγρμματισμού, άλλαι τέσαι λέξεις. Σόρος, Σέυς, Βοζία, Έβλις, Άση. [ΟΛΛΙ αι άνωτεροι Άσκήσεις ελήφθησαν εκ της έκτός Διαγωνισμού Συλλογής του ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΔΕΩΛΟΥΣ.]

638. Γέρονος 1 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918... ός; οίνος, κονάκι, ρύθος, μαστίχα. Έστειλή υπό της Μεγάλης Ελλάδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ποιός δέν θέ ψηρίση τό Π ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ Τό ποιητικώτερο ψευδώνυμο [ΙΖ' - 231] Ζητούνται δραστηριαί άντιπρόσωποι του σύλλογου ο «Πρόσκοπος» Γραφεία: Φαβιέρου 20, Άθήναι. [ΙΖ' - 234]

Ίδρυται σύλλογος εν Θεσσαλονίκη υπό την έπινομιαν «Βουλγαροκρατομένη Σανθή», σκοπόν έχων την διάδοσιν της «Διαπλάσεως». Έγγραφήσ έθιοι και όλοι. Μηνιαία συνδρομή λην. 40.

Παγκόσμιον Όνειρο, γράμμα έλαβα κ' έγραφα. Τραγούδι της Δευτεριάς, δέχεται άνταλλαγή Μ. Μοστικόν; — ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ [ΙΖ' - 233]

Σύλλογος «Έβλις». Ζητούνται άντιπρόσωποι πανταχόθεν. Τό αίτούντι άποστέλλεται καταστατικόν. Άπαυθύνον: Νάϊνον Άντωνόπουλαν, Κανακώη 14, Πάτρας. [Ζ' - 235]

Αναχόρων εκ Φαλήρου διά Κυκαρισίαν, άπο χαίρετά τούς εν Πειραιεί και Άθήναι; άγαπητούς μου φίλους. Στρατηλάτης των Έλλήνων [ΙΖ' 236]

Παιδιά! Ψηφίστε όλοι τό πειύ έμφραστικό και πειύ άμοροφ ψευδώνυμο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ Ποιός δέν θέ τό ψηφίση! Σέρβιος Κρίμας [ΙΖ' - 237]

Η Ιθακίκοης, τό ύψηλόν και φαντασιώδες, κοσμοποις τό ψευδώνυμον Έλλάς των Όνείρων. Καλήν πάντων είνε, να άσπρίσει πανηγυρικώτατα αυτήν. [ΙΖ' - 238]

Κατέρχομαι εις τό Δημοψήφισμα του 1917 υπό τό ψευδώνυμον ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ Υποτηριόζομαι; υπό ύπαρξασοκίον όπαδών της «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ» και διαφόρων άλλων ισχυρών παραγόντων. Δέν θα είμαι Πελοποννήσιον, έάν τό άποτέλεσματά με άποδείξωσαν αναλήθη... [ΙΖ' - 239]

ΠΕΙΡΑΙΚΤΗΡΙΟΝ ΠΑΝΗΠΕΡΙΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ» Αποφασίζει, κατερχόμενος εις τό δημοψήφισμα του 1917, να υποστηρή δι' ύπερξασοκίον ψήφων τό άσύγκριτον ψευδώνυμον του εκανθέρου του Πειρακτιήριου ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ Ο Γενικός Αρχηγός

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Παντοσελιμός, Σοφία Χ. Ρόινετι, Στ. Γ. Μπακατάρος, Γ. Β. Όδσων, Γενναίο Έλληνοπούλο, Κωνσταντίνος Θάνος, Ειρήνη Δουκάκη, Κ. Κοκκινής, Ίω. Κ. Καλούδης, Άνθρ. Ροδωνιάτης, Άνθρ. Α. Άντωνιάδης. ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Κωνσταντίνος Θέριμος Απόλλων, Εβελίσι Νέος, Άκρότατος της Διαπλάσεως, Π. Γ. Κορακάνος, Γ. Ι. Κολακίης, Γ. Αρσέλιος, Β. Γ. Κ., Κ. Ζαχαριακόπουλος, Γ. Α. Παπαδάκης, Α. Γ. Κ. Άνθρ. Α. Βαμβούκ, Γ. Ι. Καραγιάννης, Αθ. Χατζάρας, Β. Γ. Καραγιάννης, Στ. Α. Καββαρίας, Τέκης Παλιούρας. ΘΗΒΩΝ: Κ. Γρηγόρημος, Γ. Χατζηγεωργίου. ΚΑΡΑΜΥΑΣΙΟΥ: Ν. Κ. Άλκακίης. ΚΑΡΑΙΤΗΣ: Ν. Τόσιος, Άγγελική Τάσση. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγνητική Θέα. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νέος Σ. Κομοτάρας. ΑΤΙΝΗΣ: Πάνος Κ. Μπέλας, Κ. Σ. Βασίλ, Άρ. Ι. Βλαχούτακος, Εδωγέλιος Ι. Βλαχούτακος, Βασ. Ίωάν. Ξυράνης, Εδών. Άντ. Εδωγελίνος, Ίωάν. Γ. Μήτσος. ΠΑΤΡΩΝ: Νίτσα και Ντίνας βλ. Άγνωστότατος, Ηλέκτρα Θ. Παπαμφοστούλου, Άνθος του Άγρου, Παναχαΐς, Ζοή Π. Δέλου, Όλυα Κ. Πετροπούλου, Έλευθ. Κ. Πετροπούλου, Άσμ. Κ. Πετροπούλου, Τάκης Κ. Πετροπούλου, Βιβή Οικονομίου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ηα. Κανάκης, Ίωάν. Άρδάρης, Καλλιόπη Άρδάρη, Δημ. Άρδάρης, Αντ. Βαλιάνος, Γεο. Π. Βαλιάνος, Μιχ. Π. Βαλιάνος, Άνθρ. Π. Βαλιάνος, Αντ. Π. Βαλιάνος, Στ. Γλυκός. ΣΥΡΟΥ: Θεόδωρος Γ. Μιχαήλ, Μόσχα Δ. Δαπόντες.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ Όλων των άνωτέρω τών όνόματων ετίθησαν εις την κληρονομία και ελήφθησαν οι έξής τούτοι: ΓΕΩΡΓ. ΔΡΥΛΑΗΣ εν Άγρινίω, ΗΛΕΚΤΡΑ Θ. ΠΑΠΑΜΦΟΦΟΥΛΟΥ εν Πάτραις και ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΒΑΛΙΑΝΟΣ εν Πειραιεί, οι όποιοι άνεψήφισαν διά τρεις μήνας από της άνομορίου.